

KÚRIA

Bfv.III.642/2012/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2012. év december hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt B.T. és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a III. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Fővárosi Bíróság 23.B.1414/2009/58. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.194/2011/12. számú ítéletét H-né dr. N.I. III. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság a 2011. március 2-án kihirdetett 23.B.1414/2009/58. számú ítéletével H-né dr. N.I. III. rendű terheltet bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében [Btk. 225. §], és ezért 8 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, egyben előzetes mentesítésben részesítve őt.

Védelmi fellebbezés alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2011. november 8-án meghozott 2.Bf.194/2011/12. számú ítéletével a III. rendű terhelt büntetését - előzetes

mentesítését mellőzve - 300 napi tétel, napi tételenként 800 forint, összesen 240.000 forint pénzbüntetésre enyhítette.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos büntetőtörvényt alkalmazva állapította meg az ítéleti tényállás 1. pontjában foglalt cselekmény miatt hivatali visszaélés büntettében tettesként az I. rendű terhelt, míg felbujtóként a II. rendű és a III. rendű terhelt bűnösségét.

A másodfokú bíróság mindezzel maradéktalanul egyetértett.

Felülvizsgálati indítványt a III. rendű terhelt védője terjesztett elő a bűnösség megállapítása miatt, valamint eljárásjogi okra hivatkozással.

Indokai szerint a III. rendű terhelt bűnösségének megállapítása törvénysértő, a terhére felrótt cselekményt nem követte el, bűnössége nem bizonyított, a megállapított tényállás pedig iratellenes.

Kifejtette: az általánosnak tekinthető hivatali visszaélés büntettéhez (Btk. 225. §) képest a hivatalos személy által személyes adattal visszaélés bűncselekménye (Btk. 177/A.§) speciális. Miután a speciális bűncselekmény az általánoshoz képest többlettényállási elemeket - a cselekmény jelentős érdeksérelem okozását vagy az anyagi haszonszerzés célzatot - tartalmaz, valamely magatartás csak akkor társadalomra veszélyes (így tehát csak akkor bűncselekmény), ha ezek a speciális többletelemek is megvalósultak.

Éppen azért került megalkotásra a speciális tényállás, hogy az azt megvalósító magatartás elkülöníthetővé váljon a „nem bűncselekmény”-től. Ehhez képest pedig - az indítvány szerint - a jogalkotó szándékával ellentétes, hogy a speciális tényállást ki nem merítő magatartást az általános tényállásba ütközőnek, tehát hivatali visszaélésnek minősítette az eljáró bíróság.

Az I. rendű terheltnek felrótt cselekmény társadalomra veszélyességének oly csekély a foka, hogy az nem bűncselekmény, legfeljebb fegyelmi eljárás tárgyát képezhetné.

Mindemellett a sértettnek, mint szakértőnek az adatai az interneten elérhető nyilvános adatok. Az I. rendű terhelt azokat így megnézhetette akár az interneten is; kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy ehhez a nyilvántartásba kellett belépnie.

A kérdéses lakcímadat megszerzésére az I. rendű terheltet a II. rendű terhelt már felbujtotta, így utána a III. rendű terhelt felbujtó már nem lehetett.

Az indítvány szerint az eljáró bíróság a titkos információszerzés

bizonyítékként felhasználhatósága kapcsán figyelmen kívül hagyta, hogy a III. rendű terhelt terhére megállapított cselekmény miatt feljelentés egyáltalán nem történt. Őt gyanúsítottként akkor hallgatták ki, amikor a nyomozóhatóságnak a megszerzett információt már törölnie kellett volna.

Haladéktalanul megtett feljelentés hiányában nincs a bizonyítékként való felhasználásra vonatkozó nyomozási bírói engedély; az eljáró bíróság csak a bizonyíték megszerzésére vonatkozó engedély meglétét vizsgálta.

Ehhez képest a titkos információgyűjtés eredményét a bizonyítékok sorából ki kellett volna rekeszteni.

Végezetül nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a felrótt cselekmény idején a III. rendű terhelt beszélt-e - és ha igen, melyik hívószámú - telefonon.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1538/2012. számú átiratában az indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta, és a megtámadott határozat hatályban tartását indítványozta.

Álláspontja szerint az I. rendű terhelt - aki hivatásos rendőr - jogosulatlanul kért adatot a személyi adat- és lakcímnnyilvántartásból; ezáltal hivatali helyzetével visszaélt, a nyilvántartáshoz való hozzáférési jogát nem rendeltetésszerűen gyakorolta. Mindez jogtalan előnyt jelentett a II. rendű és a III. rendű terheltnek, akiknek az adatok megszerzéséhez nem kellett a jogszabályban előírt módon a felhasználás célját, módját igazolni, sem pedig a jogszabályban meghatározott díjat megfizetni.

Jelentős érdeksérelem nem következett be, így a Btk. 177/A. § szerinti speciális bűncselekmény nem valósult meg; a hivatali visszaélés azonban igen, s tekintve, hogy a II. rendű és a III. rendű terhelt közösen ébresztett szándékot az I. rendű terheltben, egyaránt felbujtói magatartás róható a terhükre. Az indítvány védői érvelésének elfogadása sem vezetne a III. rendű terhelt felmentéséhez, akkor ugyanis pszichikai bűnsegély volna a terhére megállapítható.

Végezetül: az egyéb - így a bizonyíték felhasználására vonatkozó - kifogások kívül esnek a felülvizsgálat körén, ezért a Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint a támadott határozat hatályban tartása indokolt.

A Kúria az ügyben a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a III. rendű terhelt védője az indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, védence felmentését kérte.

A Legfőbb Ügyészség képviselője a nyilvános ülésen átiratával egyező nyilatkozatot tett. A III. rendű terhelt a védőjéhez csatlakozva pontosította: nem őt hívta fel az adatokkal az I. rendű

terhelt, aki a bírósági tárgyaláson nem is emlékezett olyanra, hogy vele beszélt volna.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

Felülvizsgálatban a felülbírálat az indítványhoz, a jogerős határozatban megállapított tényálláshoz, és főszabályként a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályokhoz kötött [Be. 423. § (1), (2) és (4) bekezdés].

Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, Be. 388. § (2) bekezdés].

Felülvizsgálatban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a - minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogi szabály sérelme nélkül - kiszabott büntetés, illetve mértékének vitatására. A jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

Ehhez képest törvényben kizárt a felülvizsgálat az indítványnak a tényállás megalapozottságára, a bizonyítékok mikénti értékelésére vonatkozó, valamint a tényállástól eltérő körülményekre hivatkozó kifogásai esetében.

E körben a felülvizsgálati indítvány kizárólag olyan eljárásjogi indokokra hivatkozott, melyek nem szerepelnek a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában konkrétan és kimerítően meghatározott, a felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértések között.

Az indítvány, és a III. rendű terhelt a nyilvános ülésen valójában az irányadó tényállás, illetve a bíróság mérlegelésének helyességét támadta, a bizonyítékok mikénti értékelését vitatta, átértékelését célozta, tényállástól eltérő körülményekre hivatkozott és ezen keresztül kifogásolta a bűnösség megállapítását.

Eredményre ezért mindez nem vezethetett.

Az indítványban foglaltak kapcsán rámutat a Kúria arra, hogy a titkos információgyűjtés ellenében értelemszerűen két irányból támaszthatók kifogások, azonban azok egyik esetben sem képezik felülvizsgálat törvényi okát, s ekként nem képezhetik annak indokát sem.

Valójában ugyanis mindkettő a bizonyítás, illetve a bizonyíték mikénti értékelésének, ennek folytán a megállapított tényállás helyességének vitatását jelenti.

Az engedélyhez kötött titkos információgyűjtés végzése (az információ megszerzése) - külön törvények és a Be. által - szabályozott. E tevékenység esetleges jogellenessége pedig

büntetendő (Btk. 227/A. §).

A titkos információgyűjtés eredményének (az ezúton keletkezett és megszerzett információ) bizonyítékként felhasználhatósága és felhasználása pedig a bizonyítás és a bizonyítékértékelés körébe tartozik.

Ehhez képest jogerő előtt mindkettő tárgya lehet felülbírálatnak, jogerő után viszont miatta legfeljebb a ténybeli kifogás lehetőségét biztosító perújításnak lehet helye, amennyiben egyéb törvényi feltételek is fennállnak.

Egyik sem vonható ugyanis a felülvizsgálat anyagi jogi és a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában kimerítően meghatározott eljárásjogi okai körébe; aminek nem tárgya a bizonyítási tevékenység és a bizonyíték mikénti értékelése.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja szerint valóban felülvizsgálati ok, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályának megsértése miatt került sor; valamint a b) pont alapján, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, vagy a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

Az eljáró bíróság azonban nem sértett törvényt, amikor a III. rendű terhelt bűnösségét megállapította és a felrótt cselekmény minősítése, valamint a kiszabott büntetés is törvényes.

A Btk. 225. § szerint hivatali visszaélés büntettét követi el az a hivatalos személy, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen, hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél.

Az irányadó tényállás szerinti cselekmény minősítése kapcsán az elhatárolási és halmazati kérdések tekintetében a támadott határozatban is hivatkozott 3/2007. BJE határozatban foglaltakon túl a Kúria rámutat a következőkre.

Téves az indítványnak azon érvelése, hogy ha a hivatalos személy személyes adatot jogosulatlanul kezel, úgy a cselekmény kizárólag a speciális tényállás, a Btk. 177/A.§ keretei között vizsgálendő, s a hivatali visszaélésként való értékelhetőség eleve kizárt.

A Btk. 177/A. §-ban foglalt bűncselekmény nem a hivatali visszaélés speciális esete, hanem a személyes adattal visszaélés minősített esete.

A specialitás elve azt jelenti, hogy a speciális bűncselekmény az általánoshoz képest több ismérvvvel rendelkezik; nem pedig azt, hogy

az egyik ismérvei a másokban maradéktalanul és feltétlenül megvannak.

Az általánosozhoz képest a speciális bűncselekmény megvalósulása esetén a tényállás szükséges ismérvei átfedésben vannak, s ezen túl a speciális bűncselekmény több - esetleges - ismérvvvel is rendelkezik.

Kétségtelen, hogy ha a hivatalos személy személyes adattal a Btk. 177/A. § (1) bekezdése szerinti módon visszaél, úgy szükségképpen megvalósítja a hivatali visszaélést.

Fordítva azonban ez nincs így.

Ha a hivatalos személy személyes adattal nem jogtalan haszonszerzés végett, vagy nem jelentős érdeksérelemet eredményezve él vissza, úgy a Btk. 177/A. §-a - ezen tényállási elemek hiányában - nem valósulhat meg.

Amennyiben viszont a Btk. 225. § szerinti elkövetői magatartások: hivatali kötelességszegés, hatáskör-túllépés, a hivatali helyzettel való egyéb visszaélés a hivatali visszaélés bűncselekménye szerinti célból - így valakinek jogtalan előnyt szerezve -, ugyanakkor azonban jelentős érdeksérelem vagy jogtalan haszonszerzési cél nélkül kerülnek megvalósításra, úgy a hivatali visszaélés büntette megállapításának van helye.

A jelen esetben is ez utóbbiról van szó, a támadott határozatban foglalt minősítés tehát helytálló.

Vitatta a felülvizsgálati indítvány a III. rendű terhelt felbujtói minőségének megállapíthatóságát.

Ezzel összefüggésben a Kúria álláspontja a következő:

A Btk. 19. § (1) bekezdése szerint a felbujtó is elkövető; a felbujtás azonban - mint részesi cselekmény - kívül esik a törvényi tényállás keretein, önmagában ekként nem tényállásszerű. Ugyanakkor viszont kizárólag tényállásszerű tettesi cselekménnyel (alapcselekménnyel) összefüggésben valósulhat meg, járulékos volta éppen ez.

A Btk. 21. § (1) bekezdése szerint felbujtó az, aki más bűncselekmény elkövetésére szándékosan rábír. A rábírás egyben feltételezi a rábíró magatartás eredményességét, tehát a tettesi alapcselekmény elkövetését, ami - büntetőjogilag - legalább a kísérlet megvalósulását jelenti.

Következésképpen a felbujtás büntetendőségének feltétele a tettesi alapcselekmény; annak megállapítása, hogy a tettes - éppen a rábírás eredményeként - megvalósította a bűncselekmény törvényi tényállását, vagy legalább megkezdte a tényállásszerű elkövetési

magatartás kifejtését.

A részesi magatartás járulékos jellege azt feltételezi, hogy a tettes magatartása tényállásszerű legyen, azaz bűncselekménynek minősüljön. A járulékosságnak pedig az a jogkövetkezménye, hogy a felbujtó cselekményét a tettes által egészben vagy részben megvalósított törvényi tényállás szerint kell minősíteni, és vele szemben az ahhoz fűzött büntetési tételt kell alkalmazni [Btk. 21. § (3) bekezdés].

A felbujtó rábíró és a tettes tényállásszerű elkövetési magatartása egymással okozati összefüggésben áll. A rábírás nem feltétlenül egyedüli, de mindenképpen döntő oka, motívuma annak, hogy a tettes elhatározta a bűncselekmény elkövetését. A rábírás okozata pedig, hogy a tettes legalább megkísérli az alapcselekmény végrehajtását. Ez egyben azt is jelenti, hogy a felbujtás időben a tettesi alapcselekmény előtti.

Közömbös a rábíró magatartás, tevékenység módja, külvilágban megjelenése. Jelentősége nem a rábíró tevékenység mibenlétének, hanem a hatásának van, amitől a tettesben nem csupán felébred, hanem elhatározottá is válik a bűncselekmény (alapcselekmény) elkövetésének szándéka.

Felbujtás esetében a szándékosság kétoldali ismérv; a felbujtó magatartása és az a bűncselekmény, amelyre rábír, kizárólag szándékos lehet. Előbbi a Btk. 21. § (1) bekezdésének kifejezett előírása, utóbbi pedig értelemszerű, mivel a rábírás a leendő tettes elhatározásának előidézése, a gondatlan elkövetés így fogalmilag kizárt.

A felbujtó vonatkozásában a szándékosság azt jelenti, hogy tudatában van annak: magatartása rábíró hatású, a tettes milyen jellegű bűncselekményt fog végrehajtani, és hogy a rábírása hatására a tettes a cselekményt el is fogja követni.

Megjegyzi továbbá a Kúria, hogy a részességgel kapcsolatos jogértelmezés lényegét a 3/2011. (X. 14.) BJE számú jogegységi határozat foglalta össze.

Az irányadó tényállás 1. pontja szerint:

- az I. rendű terhelt - aki hivatásos rendőr - a szolgálati helyén a II. rendű és III. rendű terhelt kérésére belépett az országos nyilvántartórendszerbe és adatot kért le, szerzett meg, majd adott át az azt kérőnek;
- 2008. augusztus 11-én 12 óra 7 perckor előbb a II. rendű terhelt hívta fel az I. rendű terheltet; elmondta neki a telekvételi szándékát; hivatkozott arra, hogy a kinézett telek megnevezett tulajdonosa a tulajdoni lap szerinti címen nem található, és kérte annak megállapítását, hogy az adott telek tulajdonosa él-e, ki a telek tulajdonosa és hol lakik;

- miután a rossz vételi viszonyok miatt megszakadt a telefonkapcsolat, 12 óra 10 perckor a III. rendű terhelt hívta az I. rendű terheltet; a korábban megszakadt beszélgetést folytatva megismételte férje - a II. rendű terhelt - által elmondottakat, megmondta a keresett személy általuk ismert lakcímét, személyi adatait, és kérte az elérhetőségének a lakcímnnyilvántartásból való megállapítását;

- 12 óra 21 perckor az I. rendű terhelt a kérésnek eleget tett, belépett a személyi adat- és lakcímnnyilvántartó rendszerbe, és a kért adatokat megnézte;

- 12 óra 25 perckor az I. rendű terhelt visszahívta a III. rendű terhelt által megadott mobiltelefon-készüléket; közölte a jogosulatlanul megszerzett lakcímet; egyben azt tanácsolta, hogy a lakcím forrásaként a házban lakó ismeretlen szomszédra hivatkozzanak.

Ehhez képest kétségtelen, hogy az I. rendű terhelt (aki hivatalos személy) a II. rendű és III. rendű terhelt kérésének eleget téve kérdezett le az országos nyilvántartásból magáncélra adatokat. Tette ezt akként, hogy bár számára a nyilvántartáshoz férés alanyi jogon biztosított volt, tárgyi szempontból a célhoz kötöttség nem teljesült, a magáncél e körbe nyilvánvalóan nem vonható.

Nem sértett törvényt az eljáró bíróság, amikor emiatt az I. rendű terhelt tettesi - és ezzel összefüggésben a III. rendű terhelt részesi - magatartása okán a bűnösségüket megállapította.

A III. rendű terhelt esetében ugyanis az irányadó tényállás alapján egyértelmű következtetés vonható arra, miszerint

- tudta, hogy az I. rendű terhelt hivatalos személy, hozzáférése van a nyilvántartáshoz;

- tisztában volt azzal, hogy kérésének teljesítése nem tartozik, eleve nem tartozhat az I. rendű terhelt feladatkörébe; kétségtelen ugyanis, hogy telekvételi ügylet rendőri közreműködést nem igényel;

- tudta, hogy kérésével az I. rendű terheltnek azt a magatartását célozza elérni, hogy az belépjen a nyilvántartásba;

- tisztában volt azzal is, hogy kérésére mit tesz az I. rendű terhelt;

- biztosította annak lehetőségét, hogy az I. rendű terhelt a megszerzett adatot részükre közvetíthesse, hiszen számára - rákérdezésére - a telefon-elérhetőségét is megadta.

A III. rendű terhelt tisztában volt azzal, hogy a nyilvántartáshoz neki csupán hozzáférési szándéka van, jogosultsága azonban nem; a hozzáféréshez fűződő célja pedig nem törvényes, hanem önkényes. Magatartását saját megfontolása, célja és ebbéli igénye mozgatta, aminek teljesítése számára értelemszerűen kedvező, előnyös helyzetet eredményezett.

Ezáltal ugyanis - megkerülve a jogszabály szerinti utat - eleget tudott tenni saját céljának, s kellő adat birtokában nyomban fel tudta venni a kapcsolatot a kívánt személlyel, azaz a telektulajdonosával.

Egyébiránt - amint arra az alapügyben eljáró bíróság és a Legfőbb Ügyészség is hivatkozott - a hivatali visszaélés tényállásában a jogtalan előny nem eredmény, hanem célzat.

Nincs tehát ténybeli vagy jogi alapja a társadalomra veszélyesség hiányára, illetve az abban való tévedésre hivatkozásnak.

A felülvizsgálati indítvány arra hivatkozással is vitatta a III. rendű terhelt terhére felbujtói magatartás megállapíthatóságát, hogy a kérdéses lakcímadat megszerzésére megelőzően az I. rendű terheltet a II. rendű terhelt már felbujtotta.

A felbujtás megállapíthatóságához az szükséges, hogy a felbujtói magatartás legyen a tettesi elhatározás döntő motívuma; s azáltal lesz befejezett, hogy a felbujtott elhatározottá válik. Ezt követően felbujtásról már valóban nem lehet szó.

Az irányadó tényállás szerint először valóban a II. rendű terhelt hívta telefonon az I. rendű terheltet a segítségét kérve a telektulajdonos életben létének, lakcímének megállapítása végett. A végig akadozó, rosszul hallható hívás azonban megszakadt, és 3 perc múlva már a III. rendű terhelt telefonált. Ő mondta - betűzte le - a telektulajdonos már megismert személyi adatait és kérte elérhetőségének, lakcímének, és annak megállapítását, hogy él-e.

Nem kizárt, hogy felbujtói magatartást többen fejtsenek ki, aminek nyilvánvaló lényege az egyidejűség. Ez nem kérdéses akkor, ha a felbujtók együtt vannak jelen a rábíráskor. Ezzel esik azonban egy tekintet alá, ha - mint jelen esetben - a rábírást kifejtők egymást közvetlenül és nyomban követik, egymás tevékenységéről tudnak, rábíró szándékuk ugyanaz.

A felbujtás kapcsán - de a cselekmény minősítésére is kihatóan - jegyzi meg a Kúria, hogy amennyiben a hivatalos személy legitim szolgálati ok nélkül lép ugyan a nyilvántartó rendszerbe, viszont nincs konkrét célzata - például pusztán az időtöltés igénye vezeti -, akkor a belépése szintén jogtalan, de önmagában valóban nem hivatali visszaélés, hanem legfeljebb fegyelmi vétség.

Ha azonban a nyilvántartóba lépése nem legitim célú és személyre konkretizált, akkor utóbbi egyrészt, mint magatartásának tényállásszerű célzata kap jelentőséget. Másrészről ez a személyre konkretizált célzat egyben azt is jelenti, hogy megvan a tényállás szerinti előny vagy hátrány alanya, ami a tényállás

megvalósulásának ugyan nem feltétele, azonban ha - mint jelen ügyben a II. rendű és III. rendű terhelt esetében - az előny alanyáról van szó, akkor azt is jelenti, hogy a terhelt magatartása számukra külön-külön előnyt jelentett.

Mindebből pedig az is következik, hogy a II. rendű terhelt általi rábírás mellett a III. rendű terhelt általi rábírás is önálló.

Függetlenül attól, hogy a felbujtás közösen élvezendő előny iránti, az előnyre várók külön-külön rábíró magatartása külön-külön felbujtást valósít meg.

E tekintetben is helyes tehát a támadott határozat.

A felülvizsgálati indítvány sérelmezte még az indokolási kötelezettség megsértését. Ezen a címen azonban valójában az irányadó tényállást támadta, annak eltérő megállapítását célozta.

Rámutat a Kúria arra, hogy a tény- vagy jogkérdéssel összefüggő indokolási kötelezettség kapcsán - felülvizsgálatban - csupán az vizsgálható, hogy a kifogásolt határozatban nyomon követhető-e a bíróság értékelő tevékenysége, annak eredménye azonban vitássá nem tehető.

Ez pedig a Be. 373. § (1) bekezdés III. pontja által meghatározott körben a szükséges és elégséges mértékben megtörtént. Az eljárás bíróság tényállást állapított meg, és az alkalmazott anyagi és eljárási jogi szabályhoz vezető következtetéseit, álláspontját rögzítette.

Ekként a Kúria - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése szerint hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a III. rendű terhelt tekintetében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2012. december 4.

Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Székely Ákos s.k. előadó

bíró, Dr. Feleky István s.k. bíró.

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő

MV